

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)
της 27ης Απριλίου 1995 *

Στην υπόθεση T-96/92,

Comité central d'entreprise de la Société générale des Grandes Sources, οργάνωση εκπροσωπήσεως του προσωπικού διεπομένη από το βιβλίο IV του γαλλικού κώδικα εργασίας, με έδρα το Παρίσι,

Comité d'établissement de la Source Perrier, οργάνωση εκπροσωπήσεως του προσωπικού διεπομένη από το προαναφερθέν νομοθέτημα,

Syndicat CGT (Confédération générale du travail) de la Source Perrier, επαγγελματική συνδικαλιστική οργάνωση διεπόμενη από το προπαρατεθέν νομοθέτημα,

και

Comité de Groupe Perrier, οργάνωση εκπροσωπήσεως του προσωπικού διεπομένη από το προαναφερθέν νομοθέτημα,

με έδρα το Vergèze (Γαλλία),

εκπροσωπούμενες από τον Jean Méloux, δικηγόρο Montpellier, κατά την έγγραφη διαδικασία, και από την Héléne Masse-Dessen, δικηγόρο στο γαλλικό Cour de cassation και στο Conseil d'État, κατά την προφορική διαδικασία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Guy Thomas, 77, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

προσφεύγουσες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Francisco Enríque González Díaz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας και τον Géraud de Bergues, εθνικό υπάλληλο που τέθηκε στη διάθεση της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης 92/553/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 22ας Ιουλίου 1992, σχετικά με διαδικασία βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, (υπόθεση IV/M.190 — Nestlé/Perrier, ΕΕ L 356, σ. 1).

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, D. P. M. Barrington, A. Saggio, H. Kirschner και A. Καλογερόπουλο, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 5ης Οκτωβρίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Στις 25 Φεβρουαρίου 1992, η Nestlé SA (στο εξής: Nestlé) κοινοποίησε, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ L 395, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 4064/89), στην Επιτροπή δημόσια πρόταση αγοράς (στο εξής: ΔΠΑ) των μετοχών της Source Perrier SA (στο εξής: Perrier). Στην εν λόγω ΔΠΑ είχε προβεί στις 20 Ιανουαρίου 1992 η Demilac SA (στο εξής: Demilac), κοινή θυγατρική της Nestlé και της Τράπεζας Indosuez. Η Nestlé και η Demilac αναλάμβαναν τη δέσμευση να πωλήσουν, σε περίπτωση ευδοκμήσεως της ΔΠΑ, μία από τις θυγατρικές της Perrier, την εταιρία Volvic, στον όμιλο BSN.

- 2 Αφού εξέτασε την κοινοποίηση, η Επιτροπή αποφάσισε, στις 25 Μαρτίου 1992, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 4064/89, να κινήσει τη διαδικασία για τον λόγο ότι η κοινοποιηθείσα πράξη συγκεντρώσεως προκαλούσε σοβαρές αμφιβολίες ως προς το αν συμβιβάζεται προς την κοινή αγορά. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η συγκέντρωση εγκυμονούσε τον κίνδυνο της δημιουργίας δεσπόζουσας θέσεως είτε του ομίλου Perrier-Nestlé λαμβανομένου μεμονωμένως είτε των Perrier-Nestlé και BSN συνολικώς θεωρουμένων.

- 3 Στις 25 Μαΐου 1992 η Επιτροπή προέβη σε ακρόαση των Nestlé και BSN υπό την ιδιότητά τους ως «ενδιαφερομένων μερών».

- 4 Με έγγραφο της 19ης Ιουνίου 1992, η συνδικαλιστική οργάνωση CGT της Source Perrier (στο εξής: CGT Perrier) ζήτησε από την Επιτροπή πληροφορίες ως προς την έρευνα που διεξάγεται για την εξαγορά της Perrier από τη Nestlé-Demilac. Κατόπιν του εγγράφου αυτού, οι υπηρεσίες της Επιτροπής δήλωσαν ότι προτίθενται να οργανώσουν ενημερωτική διάσκεψη η οποία διεξήχθη στις 2

Ιουλίου 1992. Κατά τη διάσκεψη αυτή, οι εκπρόσωποι της συνδικαλιστικής οργανώσεως γνωστοποίησαν στην Επιτροπή την ανησυχία τους όσον αφορά τον κοινωνικό αντίκτυπο της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως και κατέθεσαν φάκελο ο οποίος περιελάμβανε, μεταξύ άλλων, τα πρακτικά των συνεδριάσεων της επιτροπής του καταστήματος και της επιτροπής του ομίλου Perrier, έγγραφα σχετικά με τα διαβήματα προς τις γαλλικές δικαστικές και διοικητικές αρχές, καθώς και τις ανακοινώσεις των συνδικαλιστικών οργανώσεων και δημοσιεύματα του Τύπου. Την επομένη της διασκέψεως αυτής, η CGT Perrier διεβίβασε στην Επιτροπή, η οποία είχε ζητήσει αριθμητικά στοιχεία όσον αφορά τις κοινωνικές συνέπειες της εκ μέρους της Nestlé αποκτήσεως της Perrier, την ετήσια έκθεση της Perrier για το 1991.

- 5 Στις 22 Ιουλίου 1992, ενόψει των δεσμεύσεων που ανέλαβε η Nestlé έναντι αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 92/553/ΕΟΚ, σχετικά με διαδικασία βάσει του κανονισμού 4064/89 (υπόθεση IV/M.190 — Nestlé/Perrier, ΕΕ L 356, σ. 1, στο εξής: απόφαση), κηρύσσουμε τη συγκέντρωση συμβατή με την κοινή αγορά. Η απόφαση εξαρτά την εν λόγω αναγνώριση του συμβατού από τη συμμόρφωση προς όλους τους όρους και τις υποχρεώσεις που περιλαμβάνονται στις δεσμεύσεις που ανέλαβε η Nestlé (βλ. την εκατοστή τριακοστή έκτη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 1 του διατακτικού της αποφάσεως). Οι εν λόγω όροι και υποχρεώσεις, που αποσκοπούν στη διευκόλυνση της προσβάσεως στη γαλλική αγορά εμφιαλωμένου νερού βιώσιμου ανταγωνιστή, ο οποίος διαθέτει επαρκείς πόρους για να ανταγωνιστεί αποτελεσματικά τη Nestlé και τον BSN, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:

- η Nestlé πρέπει να πωλήσει στον ανταγωνιστή αυτόν τα σήματα και τις πηγές Vichy, Thonon, Pierval, Saint-Yorre και ορισμένες άλλες τοπικές πηγές·
- η επιλογή του αγοραστή, ο οποίος θα πρέπει να διαθέτει επαρκείς οικονομικούς πόρους και εμπειρία στον τομέα των αναψυκτικών ή των τροφίμων που απολαύουν ιδιαίτερης φήμης, θα υπόκειται στην έγκριση της Επιτροπής·
- η Nestlé δεν πρέπει να παράσχει κανένα στοιχείο όχι παλαιότερο του ενός έτους σχετικά με τον όγκο των πωλήσεών της προς οποιαδήποτε επαγγελ-

ματική ένωση ή άλλο φορέα που θα μπορούσε να διαδώσει την εν λόγω πληροφορία σε άλλους ανταγωνιστές εφόσον υφίσταται ακόμη η παρούσα ολιγοπωλιακή διάρθρωση αγοράς στη γαλλική αγορά εμφιαλωμένου νερού·

- η Nestlé πρέπει να διαχειρίζεται χωριστά όλα τα περιουσιακά στοιχεία του ενεργητικού και τους τόκους που απέκτησε από την Perrier, μέχρις ότου ολοκληρωθεί η πώληση των ανωτέρω σημάτων και πηγών·
- κατά τη διάρκεια της προαναφερθείσας περιόδου, η Nestlé δεν θα μπορεί να προβεί σε οποιαδήποτε διαρθρωτική αλλαγή της Perrier, χωρίς προηγούμενη έγκριση της Επιτροπής·
- η Nestlé δεν πρέπει να μεταβιβάσει σε εμπορική επιχείρηση του ομίλου της εμπορικές ή βιομηχανικές πληροφορίες ή δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας εμπιστευτικής φύσεως ή που συνδέονται με αποκλειστική εκμετάλλευση της εταιρίας και ανήκουν στην Perrier·
- η Nestlé δεν θα μπορεί να πωλήσει τη Volvic στον BSN μέχρις ότου ολοκληρωθεί η πώληση των προαναφερομένων σημάτων και πηγών·
- η Nestlé δεν θα μπορεί να εξαγοράσει, αμέσως ή εμμέσως, κατά τη διάρκεια δέκα ετών, τα σήματα και τις πηγές που υποχρεούται να εκποιήσει και θα πρέπει να ενημερώνει την Επιτροπή για την ενδεχόμενη αγορά κάθε μονάδας εμφιαλωμένου νερού στη γαλλική αγορά με ποσοστό πωλήσεων που υπερβαίνει το 5 % για περίοδο πέντε ετών από την ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως.

6 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Νοεμβρίου 1992, η comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources (στο εξής: CCE Perrier), η comité d'établissement de la Source Perrier (στο εξής: CE

Perrier), η CGT Perrier και η comité de groupe Perrier (στο εξής: CG Perrier) ζήτησαν, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, την ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 1992.

- 7 Με χωριστό δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Νοεμβρίου 1992, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν επίσης, δυνάμει των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΚ, αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων με την οποία ζητούν την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως.
- 8 Η ανωτέρω αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων απορρίφθηκε με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 1992, CCE grandes sources κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-96/92 R (Συλλογή 1992, σ. II-2579). Το Πρωτοδικείο επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 9 Στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως της Επιτροπής της 22ας Ιουλίου 1992, η έγγραφη διαδικασία ολοκληρώθηκε στις 28 Ιουνίου 1993. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 5 Οκτωβρίου 1994.

Αιτήματα των διαδίκων

- 10 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει παραδεκτή την παρούσα προσφυγή ακυρώσεως,

— να ακυρώσει την επίδικη απόφαση και να υποχρεώσει την Επιτροπή να ενεργήσει κατά το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα και, κατ' εφαρμογή των άρθρων 87, παράγραφος 3, και 91, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, στο ποσό των 20 000 ECU.

11 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την παρούσα προσφυγή·

— να καταδικάσει εις ολόκληρον τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

12 Ενώ υπεισέρχεται στην ουσία της υποθέσεως, η Επιτροπή επικαλείται το απαράδεκτο της προσφυγής. Ισχυρίζεται, εκ προοιμίου, ότι το παραδεκτό μιας προσφυγής εξαρτάται όχι μόνον από τις δύο προϋποθέσεις του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, κατά το οποίο η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να αφορά τους προσφεύγοντες άμεσα και ατομικά, αλλά και από την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1977, 88/76, *Exportation des sucres κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1977, σ. 209, και της 10ης Ιουλίου 1986, 282/85, *DEFI κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1986, σ. 2469). Εν προκειμένω, η Επιτροπή φρονεί ότι οι προσφεύγουσες δεν έχουν έννομο συμφέρον, ενόψει του βασικού σκοπού του κανονισμού 4064/89, με τον οποίο επιδιώκεται η διατήρηση και η ανάπτυξη αποτελεσματικού ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς. Παραδέχεται βεβαίως ότι η κρίση της όσον αφορά τις συνέπειες της συγκεντρώσεως επιχειρήσεων επί του ανταγωνισμού πρέπει να εντάσσονται στο γενικό πλαίσιο της πραγματοποιήσεως των θεμελιωδών σκοπών του άρθρου 2 της Συνθήκης, συμπεριλαμβανομένου του σκοπού της ενισχύσεως της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής της Κοινότητας που προβλέπεται στο άρθρο 130 Α της Συνθήκης ΕΚ, όπως υπενθυμίζει η δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 4064/89. Εντούτοις, η αιτιολογική αυτή σκέψη δεν επιβάλλει να αναλυθεί λεπτομερώς ο αντίκτυπος μιας συγκεντρώσεως επί της καταστάσεως της απασχολήσεως σε δεδομένη επιχείρηση, αλλά να ληφθούν

υπόψη τα δυνάμενα να προβλεφθούν αποτελέσματά της επί της καταστάσεως της απασχολήσεως στο σύνολο της Κοινότητας ή σε τμήμα αυτής. Κατά την Επιτροπή, οι αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι των εργαζομένων δεν δικαιολογούν επομένως την ύπαρξη αξίου προστασίας συμφέροντος παρά μόνον εφόσον μπορούν να αποδείξουν, τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως, ότι μια συγχώνευση για την οποία έχει δοθεί η έγκριση του οργάνου αυτού μπορεί να θίξει κατάφωρα τους κοινωνικούς σκοπούς που προβλέπει το άρθρο 2 της Συνθήκης ΕΚ.

- 13 Εξάλλου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι προσφεύγουσες δεν νομιμοποιούνται προς άσκηση της προσφυγής ακυρώσεως, καθόσον δεν πληρούν τις δύο προϋποθέσεις του παραδεκτού του προπαρατεθέντος άρθρου 173 της Συνθήκης. Πρώτον, αμφισβητεί ότι η απόφαση αφορά ατομικώς τις προσφεύγουσες. Υπενθυμίζει συναφώς ότι οι τρίτοι πληρούν την προϋπόθεση αυτή μόνον εφόσον η επίμαχη απόφαση τους θίγει ως προς ορισμένες ιδιαίτερες ιδιότητές τους ή ως προς πραγματική κατάσταση που τους διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και εκ του λόγου τούτου τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς τον αποδέκτη. Συνάγει ότι οι τρίτοι ενδιαφερόμενοι, οι οποίοι δεν παρενέβησαν κατά τη διοικητική διαδικασία, δεν νομιμοποιούνται να προσβάλουν την απόφαση που εκδόθηκε κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής. Ισχυρίζεται ότι τόσο στον τομέα του ανταγωνισμού όσο και των κρατικών ενισχύσεων, του dumping και των επιδοτήσεων, το Δικαστήριο αναγνώρισε τη νομιμοποίηση των τρίτων υπέρ των οποίων έχουν αναγνωριστεί σχετικές με τη διαδικασία εγγυήσεις, προκειμένου ακριβώς να καταστεί δυνατόν να ελέγξει τον σεβασμό των δικαιωμάτων αυτών που παρέχονται από διαδικαστικούς κανόνες (βλ. τις αποφάσεις της 25ης Οκτωβρίου 1977, 26/76, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 567· της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, Fediol κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2913, και της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 391). Παραδοχή της νομιμοποιήσεως προσφεύγοντος ο οποίος δεν θέλησε να επικαλεστεί τα σχετικά με τη διαδικασία δικαιώματά του θα κατέληγε επομένως στη θέσπιση εναλλακτικής διαδικασίας σε σχέση με αυτή που προβλέπει η κοινοτική νομοθεσία, εν προκειμένω δε το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89.

- 14 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι εν προκειμένω η CCE Pettier, η CE Pettier και η CG Pettier δεν συμμετείχαν στη διαδικασία. Επομένως, η επίδικη απόφαση δεν μπορεί να τις αφορά ατομικά.

- 15 Όσον αφορά τη συνδικαλιστική οργάνωση CGT Peggier, η Επιτροπή παραδέχεται ότι συμμετείχε, κατόπιν αιτήσεώς της, στη διοικητική διαδικασία. Υποστηρίζει, εντούτοις, ότι, για να θεωρηθεί ότι η απόφαση την αφορά ατομικά, η συνδικαλιστική οργάνωση πρέπει να αποδείξει προηγουμένως ότι έχει, κατά το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο, την ιδιότητα του εκπροσώπου του συνόλου του προσωπικού της Peggier και όχι μόνο των μελών της, όπως προβλέπει το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89. Συναφώς, η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, τις παρατηρήσεις των προσφευγουσών, από τις οποίες προκύπτει ότι η CGT Peggier πληροί τα στοιχεία της έννοιας του αναγνωρισμένου εκπροσώπου των εργαζομένων επιχειρήσεως, υπό την έννοια του άρθρου 18 του κανονισμού 4064/89.
- 16 Δεύτερον, η Επιτροπή εκτιμά ότι εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η απόφαση αφορά ατομικά τη CGT Peggier καθόσον υπέβαλε παρατηρήσεις κατά τη διαδικασία, η απόφαση αυτή δεν μπορεί να την αφορά άμεσα, ακριβώς όπως και τις άλλες προσφεύγουσες. Συναφώς, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι κατά παγία νομολογία μια κοινοτική πράξη αφορά άμεσα έναν ιδιώτη μόνον εφόσον οι νομικές συνέπειες τις οποίες υφίσταται απορρέουν άμεσα από την πράξη αυτή και μόνο. Δυνάμει όμως των διατάξεων της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171, στο εξής: οδηγία 77/187), η απόφαση δεν μπορεί να είναι η πραγματική και άμεση αιτία ούτε ενδεχομένων απολύσεων, που θα αποφάσιζε ο όμιλος Nestlé στο πλαίσιο του ομίλου Peggier, ούτε ενδεχομένης ανακινήσεως του ζητήματος των συλλογικών πλεονεκτημάτων των εργαζομένων της Peggier.
- 17 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η ένσταση απαραδέκτου που πρότεινε η Επιτροπή δεν είναι βάσιμη. Για να αποδείξουν ότι νομιμοποιούνται να προσβάλλουν την απόφαση, στηρίζονται στο άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, το οποίο μνημονεύει τους «αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων» των επιχειρήσεων που συμμετέχουν στην επίμαχη συγκέντρωση μεταξύ των φυσικών ή νομικών προσώπων που δικαιολογούν την ύπαρξη εύλογου συμφέροντος για να τους αναγνωρισθεί το δικαίωμα να ακουστούν, κατόπιν αιτήσεώς τους, από την Επιτροπή, προτού αυτή εκδώσει την απόφασή της επί της συγκεντρώσεως που της κοινοποιήθηκε. Επικαλούνται επίσης το άρθρο 15, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2367/90 της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1990, περί των κοινοποιήσεων, των προθεσμιών και

των ακροάσεων σύμφωνα με τον κανονισμό 4064/89 (ΕΕ L 219, σ. 5, στο εξής: κανονισμός 2367/90), που επιβεβαιώνει τις διατάξεις του προπαρατεθέντος άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89.

- 18 Συναφώς, οι προσφεύγουσες υπογραμμίζουν ότι η CGT Perrier έχει την ιδιότητα του αναγνωρισμένου εκπροσώπου των εργαζομένων της μιας από τις επιχειρήσεις που συμμετέχουν στην επίμαχη συγκέντρωση, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89. Υποστηρίζουν ότι, δυνάμει του άρθρου L. 411-11 του γαλλικού κώδικα εργασίας, η συνδικαλιστική αυτή οργάνωση είναι αρμόδια να προασπίσει όχι μόνον τα δικά της συμφέροντα καθώς και τα συμφέροντα των μελών της αλλά και τα συλλογικά συμφέροντα του επαγγέλματος εντός του ομίλου Perrier.
- 19 Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι από τις προπαρατεθείσες διατάξεις του άρθρου 18 του κανονισμού 4064/89 και του άρθρου 15 του κανονισμού 2367/90 προκύπτει ότι η απόφαση, καίτοι απευθύνεται στους εκπροσώπους του ομίλου Nestlé, τους αφορά άμεσα και ατομικά υπό την ιδιότητα των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων της επιχειρήσεως Perrier. Εν πάση περιπτώσει, υφίσταται ισχυρό τεκμήριο υπέρ της νομιμοποιήσεως των προσφευγουσών προς άσκηση προσφυγής δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως. Την άποψη αυτή επιρρωννύει το γεγονός ότι η CGT Perrier ακούστηκε, κατόπιν αιτήσεώς της, από την Επιτροπή ως τρίτη ενδιαφερομένη. Συναφώς, οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι το Δικαστήριο κατοχύρωσε το δικαίωμα των τρίτων επιχειρήσεων, στις οποίες ένας κανονισμός χορηγεί σχετικές με τη διαδικασία εγγυήσεις στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, να διαθέτουν ένδικο βοήθημα που αποσκοπεί στην προστασία των εννόμων συμφερόντων τους.
- 20 Εξάλλου, οι προσφεύγουσες επικαλούνται ορισμένες αποφάσεις που εξέδωσαν διάφορα γαλλικά δικαιοδοτικά όργανα, τα οποία επιλήφθηκαν υποθέσεων στις οποίες οι προσφεύγουσες άσκησαν παρέμβαση για να αντιταχθούν στους ισχυρισμούς των εταιριών Nestlé «η προσπάθεια των οποίων να αποκτήσουν το σύνολο των στοιχείων του ενεργητικού της Perrier συνεπαγόταν τη λήψη αποφάσεων ικανών να προσβάλουν σοβαρά τα μεζονα συμφέροντα η διαφύλαξη

των οποίων εναπόκειται κατά νόμο στις προσφεύγουσες». Παραθέτουν, ιδίως, την απόφαση του tribunal de commerce de Nîmes της 6ης Μαρτίου 1992, το οποίο, επιληφθέν διαφοράς μεταξύ της Nestlé και της Demilac, αφενός, και της Perrier, αφετέρου, δέχθηκε την παρέμβαση των τριών προαναφερθεισών επιτροπών και της συνδικαλιστικής οργάνωσης CGT με το αιτιολογικό ότι είχαν «πράγματι (...) συμφέρον για την επίλυση της διαφοράς καθόσον εκπροσωπούν τους μισθωτούς της εταιρίας και του ομίλου Perrier, τους οποίους αφορά η νομική και οικονομική οργάνωση της επιχειρησή τους».

- 21 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται κατ' αρχάς ότι έχουν ιδιαίτερο συμφέρον στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον παραβιάζει θεμελιώδη δικαιώματα κοινωνικής φύσεως, τα οποία έχουν αναγνωριστεί τόσο στο γαλλικό δίκαιο όσο και στην κοινοτική έννομη τάξη και τα οποία η Επιτροπή οφείλει να μην προσβάλλει οσάκις ασκεί τον έλεγχο επί των συγκεντρώσεων επιχειρήσεων δυνάμει του κανονισμού 4064/89. Ισχυρίζονται ειδικότερα ότι το δικαίωμα των εργαζομένων για τη διατήρηση της απασχολήσεως και το δικαίωμα των εκπροσώπων τους για την ενημέρωση και τη διαβούλευση εντός των επιχειρήσεων θεμελιώνονται νομικά στον Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Χάρτη που υπογράφηκε στο Τουρίνο στις 18 Οκτωβρίου 1961, στο πρόσθετο πρωτόκολλο που υπογράφηκε στο Στρασβούργο στις 25 Μαΐου 1988, στον Κοινοτικό Χάρτη των Θεμελιωδών Κοινωνικών Δικαιωμάτων που υπογράφηκε στο Στρασβούργο στις 9 Δεκεμβρίου 1989, στην οδηγία 75/129/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Φεβρουαρίου 1975, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις ομαδικές απολύσεις (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 45), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 92/56/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1992 (ΕΕ L 245, σ. 93), στην οδηγία 77/187, στα άρθρα 117, 118, 118 Α και 118 Β της Συνθήκης ΕΚ, καθώς και στις διατάξεις της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως περί Προασπίσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που καθιερώνει μεταξύ άλλων το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, για τον σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής και για την προστασία από απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση. Τα προμνημονευθέντα δικαιώματα των εργαζομένων αναγνωρίζει επίσης, σε εθνικό επίπεδο, το γαλλικό Σύνταγμα.

- 22 Στο πλαίσιο αυτό, το συμφέρον των προσφευγουσών για την ακύρωση της αποφάσεως προκύπτει κατ' αρχάς από το γεγονός ότι, από της εγκρίσεως της συγκεντρώσεως, η Nestlé, η οποία απέκτησε κατόπιν δημόσιας προτάσεως αγοράς το σύνολο σχεδόν του κεφαλαίου της Perrier, προέβη σε αλλαγές όσον

αφορά τη διεύθυνση του ομίλου και ότι τα νέα μέλη του διοικητικού συμβουλίου αποφάσισαν να προβούν σε κατάργηση πολλών θέσεων εργασίας. Πράγματι στις 23 Μαρτίου 1992, στο πλαίσιο έκτακτης συνεδρίασης της CCE de la Société générale des Grandes sources, η διεύθυνση γνωστοποίησε στους εκπροσώπους των εργαζομένων την πρόθεσή της να καταργήσει, το 1993, 740 θέσεις εργασίας στον όμιλο ο οποίος περιελάμβανε συνολικά 5 400 θέσεις, διότι «οι πρόσφατες μελέτες επιβεβαίωσαν την ύπαρξη πλεονάζοντος προσωπικού στις εταιρίες μεταλλικού νερού του ομίλου». Κατά τις προσφεύγουσες, η Nestlé δεν θα είχε λάβει τέτοια απόφαση ελλείψει εγκρίσεως της συγκεντρώσεως. Περαιτέρω, επιβάλλοντας στη Nestlé να προβεί σε νέες μεταβιβάσεις επιχειρήσεων εκτός του ομίλου Perrier, η απόφαση συνεπάγεται την αμφισβήτηση της ισχύος, για τους μισθωτούς των εν λόγω επιχειρήσεων, της συλλογικής συμβάσεως επιχειρήσεως της 14ης Μαρτίου 1989, που ίσχυε στην Perrier.

- 23 Υπό τις συνθήκες αυτές, καθόσον μια συνδικαλιστική οργάνωση εξουσιοδοτείται να προασπίζει το συλλογικό συμφέρον του επαγγέλματος δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, κατά τις προσφεύγουσες, ότι η CGT Perrier νομιμοποιείται να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως που θα αποσκοπούσε στην κατάργηση θέσεων εργασίας και στη διακύβευση των συλλογικών συμφερόντων μεγάλου αριθμού μισθωτών της Perrier. Όσον αφορά τις τρεις προσφεύγουσες επιτροπές, δικαιολογούν την ύπαρξη του ίδιου συμφέροντος, αφενός μεν, διότι η μείωση του συνόλου των αποδοχών των μισθωτών της επιχειρήσεως επηρεάζει τους πόρους τους, οι οποίοι υπολογίζονται σε σχέση με το σύνολο αυτό, και, αφετέρου, διότι η «κατάργηση θέσεων εργασίας (...) προϋποθέτει την επέμβασή τους υπό μορφή διαβουλεύσεων στα διάφορα επίπεδα και εγκαίρως προκειμένου να υφίσταται η δυνατότητα ανακλήσεως (...) των ληφθεισών αποφάσεων και εν πάση περιπτώσει της ευνοϊκής για τους εργαζομένους τροποποίησής τους».

- 24 Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν την ορθότητα της απόψεως που υποστηρίζει η Επιτροπή ότι η προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων την οποία ισχυρίζονται ότι υπέστησαν δεν απορρέει άμεσα από την απόφαση. Υπογραμμίζουν ότι η προβαλλόμενη κατάργηση θέσεων εργασίας θα προκύψει αυτόματα από την απόφαση και ότι, λόγω της αλλαγής εργοδότη και της αναδιαρθρώσεως όλου του κλάδου οικονομικής δραστηριότητας σχετικά με το εμφιαλωμένο νερό στο

γαλλικό έδαφος, συνεπεία της αποφάσεως, ορισμένοι εργαζόμενοι θα χάσουν ή τουλάχιστον θα κινδυνεύσουν να χάσουν τα συλλογικά πλεονεκτήματα τα οποία απολαύουν επί του παρόντος εντός του ομίλου Perrier.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 25 Κατά το άρθρο 173 της Συνθήκης, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατ' αποφάσεως που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο, μόνον εφόσον η απόφαση αυτή το αφορά άμεσα και ατομικά. Καθόσον η προσβαλλομένη απόφαση απευθύνεται στη Nestlé πρέπει να εξεταστεί αν η απόφαση αυτή αφορά τις προσφεύγουσες άμεσα και ατομικά.
- 26 Συναφώς, το γεγονός και μόνον ότι μία πράξη μπορεί να επηρεάζει τη νομική κατάσταση των προσφευγουσών δεν αρκεί για να θεωρηθεί ότι τις αφορά άμεσα και ατομικά. Προκειμένου, πρώτον, για την προϋπόθεση του παραδεκτού που αφορά την εξατομίκευση των προσφευγουσών, πρέπει ακόμη, κατά παγία νομολογία, η προσβαλλομένη απόφαση να τους θίγει λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τους διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και τους εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνον του αποδέκτη (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, συγκριμένα σ. 942, και της 10ης Δεκεμβρίου 1969, 10/68 και 18/68, Eridania κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 159, σκέψη 7, καθώς και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Οκτωβρίου 1993, T-83/92, Zunis Huldig κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1169, σκέψεις 34 και 36).
- 27 Στην υπό κρίση περίπτωση, πρέπει επομένως να ελεγχθεί αν η προσβαλλομένη απόφαση θίγει τις προσφεύγουσες λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων τους ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τις διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και τις εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνον του αποδέκτη.

- 28 Προς τούτο πρέπει να επισημανθεί εκ προοιμίου ότι, κατά την οικονομία του κανονισμού 4064/89, η προτεραιότητα που αναγνωρίζεται στη θέσπιση καθεστώτος ελεύθερου ανταγωνισμού μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, να συμβιβάζεται, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του συμβατού μιας συγκεντρώσεως επιχειρήσεων προς την κοινή αγορά, με τη λήψη υπόψη των κοινωνικών επιπτώσεων της συγχωνεύσεως αυτής, οσάκις αυτές δεν θίγουν τους κοινωνικούς σκοπούς του άρθρου 2 της Συνθήκης. Επομένως, η Επιτροπή μπορεί να χρειαστεί να ελέγξει αν η συγκέντρωση επιχειρήσεων ενδέχεται να έχει συνέπειες, έστω έμμεσες, στην κατάσταση των μισθωτών εντός των οικείων επιχειρήσεων, ικανές να επηρεάσουν το επίπεδο ή τις συνθήκες απασχολήσεως εντός της Κοινότητας ή εντός σημαντικού τμήματος αυτής.
- 29 Πράγματι, το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 4064/89 υποχρεώνει την Επιτροπή να πραγματοποιήσει οικονομικό απολογισμό της επίμαχης συγκεντρώσεως, στο πλαίσιο του οποίου μπορούν να ληφθούν υπόψη, ενδεχομένως, λόγοι κοινωνικής φύσεως, όπως επιβεβαιώνει η δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του ίδιου κανονισμού που ορίζει ότι «η Κοινότητα οφείλει να τοποθετεί τις εκτιμήσεις της στα γενικά πλαίσια της επίτευξης των βασικών στόχων που αναφέρονται στο άρθρο 2 της Συνθήκης, συμπεριλαμβανομένου του στόχου της ενίσχυσης της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής της Κοινότητας τον οποίο προβλέπει το άρθρο 130 Α». Στο νομικό αυτό πλαίσιο, η ρητή καθιέρωση, με το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού που συγκεκριμενοποιεί την αρχή που διακηρύσσει η δέκατη ένατη αιτιολογική σκέψη του δικαιώματος ακροάσεως των εκπροσώπων των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων, κατόπιν αιτήσεώς τους, εμφανίζει τη βούληση να εξασφαλιστεί ότι λαμβάνονται υπόψη τα συλλογικά συμφέροντα των εν λόγω εργαζομένων κατά τη διοικητική διαδικασία.
- 30 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, σύμφωνα με την οικονομία του κανονισμού 4064/89, η κατάσταση των μισθωτών των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά η επίμαχη συγκέντρωση μπορεί σ' ορισμένες περιπτώσεις να ληφθεί υπόψη από την Επιτροπή κατά την έκδοση της αποφάσεώς της. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, ο κανονισμός εξατομικεύει τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των επιχειρήσεων αυτών, οι οποίοι συνιστούν κλειστή και σαφώς οριοθετημένη κατά τον χρόνο της εκδόσεως της αποφάσεως κατηγορία, αναγνωρίζοντάς τους ρητώς και ειδικώς το δικαίωμα να διατυπώνουν τις παρατηρήσεις τους κατά τη διοικητική διαδικασία. Οι οργανισμοί

αυτοί, οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων των μισθωτών τους οποίους εκπροσωπούν, δικαιολογούν πράγματι άμεσα συμφέρον υπό το πρίσμα εκτιμήσεων κοινωνικής φύσεως που μπορούν, ενδεχομένως, να ληφθούν υπόψη από την Επιτροπή, στο πλαίσιο της κρίσεώς της ως προς το νομότυπο της συγκέντρωσης από πλευράς του κοινοτικού δικαίου.

- 31 Επομένως, κατά την οικονομία του κανονισμού 4064/89, η ρητή μνεία των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά η συγκέντρωση, μεταξύ των τρίτων που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος να ακουστούν από την Επιτροπή, αρκεί για να τους διακρίνει από οποιονδήποτε άλλον τρίτον, χωρίς να χρειάζεται ν' αποδειχθεί, όπως υποστηρίζει το καθού όργανο, προκειμένου να κριθεί το παραδεκτό της προσφυγής, εάν, τουλάχιστον εκ πρώτης όψεως, η συγχώνευση αυτή μπορεί να προσβάλει τους κοινωνικούς σκοπούς της Συνθήκης. Το τελευταίο αυτό ζήτημα ανάγεται πράγματι στην εκτίμηση επί της ουσίας.
- 32 Κατά συνέπεια, πρέπει να θεωρηθεί, κατ' αρχήν, ότι η απόφαση της Επιτροπής επί του συμβατού μιας συγχωνεύσεως με την κοινή αγορά αφορά άμεσα τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των επιχειρήσεων που μετέχουν στη συγκέντρωση αυτή.
- 33 Στην υπό κρίση περίπτωση, η ιδιότητα του αναγνωρισμένου εκπροσώπου των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 4, του προπαρατεθέντος κανονισμού 4064/89, δεν αμφισβητείται από την Επιτροπή όσον αφορά τρεις προσφεύγουσες, ήτοι τη CCE Pempier, τη CE Pempier, και τη CG Pempier. Όσον αφορά τη CGT Pempier, το καθού όργανο εκτιμά ότι στην εν λόγω συνδικαλιστική οργάνωση εναπόκειται να αποδείξει ότι η ιδιότητά της ως εκπροσώπου των εργαζομένων των επιχειρήσεων που συμμετέχουν στην ελίμαχη συγκέντρωση αναγνωρίζεται στο γαλλικό δίκαιο.
- 34 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι στα κράτη μέλη εναπόκειται να ορίσουν ποιοι είναι οι αρμόδιοι για να εκπροσωπήσουν τα συλλογικά συμφέροντα των μισθωτών οργανισμοί και να καθορίσουν τα δικαιώματά τους και τα πρόνόμιά τους υπό την επιφύλαξη της θεσπίσεως μέτρων εναρμονίσεως (βλ. για

παράδειγμα την οδηγία 94/45/EK του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1994, για τη θέσπιση μιας ευρωπαϊκής επιτροπής επιχειρήσεως ή μιας διαδικασίας σε επιχειρήσεις και ομίλους επιχειρήσεων κοινοτικής κλίμακας με σκοπό να ενημερώνονται οι εργαζόμενοι και να ζητείται η γνώμη τους, ΕΕ L 254, σ. 64). Στην υπό κρίση περίπτωση, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί άλλωστε, κατόπιν των διευκρινίσεων των προσφευγουσών στο υπόμνημα απαντήσεως, ότι ο χαρακτήρας της συνδικαλιστικής οργάνωσης CGT Pectier ως οργάνωσης εκπροσωπήσεως των εργαζομένων εντός της επιχειρήσεως Pectier αναγνωρίζεται στο γαλλικό δίκαιο, καθόσον η εν λόγω συνδικαλιστική οργάνωση είναι μέλος της συνομοσπονδίας εκπροσωπήσεως CGT. Το γεγονός αυτό αρκεί για να θεωρηθεί ότι η CGT συνιστά αναγνωρισμένο εκπρόσωπο των εργαζομένων των επιχειρήσεων που αφορά η επίμαχη συγκέντρωση υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89.

35 Εξάλλου, η επιχειρηματολογία της Επιτροπής η οποία θεωρεί ότι, ελλείψει αιτήσεως ακροάσεως κατά τη διοικητική διαδικασία, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, η απόφαση δεν αφορά ατομικά τρεις από τις τέσσερις προσφεύγουσες, ήτοι τη CCE Pectier, τη CE Pectier και τη CG Pectier, στερείται παντελώς βάσεως. Εξαρτώντας, γενικώς, τη νομιμοποίηση προς άσκηση προσφυγής των τρίτων που έχουν κάποια συγκεκριμένη ιδιότητα και τα δικαιώματα που παρέχουν οι αφορώντες τη διαδικασία κανόνες στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας από την πραγματική συμμετοχή τους στη διαδικασία αυτή, η άποψη της Επιτροπής εισάγει πρόσθετη προϋπόθεση του παραδεκτού, υπό τη μορφή υποχρεωτικής προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, η οποία δεν προβλέπεται στο άρθρο 173 της Συνθήκης. Όπως παρατηρούν οι προσφεύγουσες, η συστατική αυτή ερμηνεία αντιφάσκει προς τις προαναφερθείσες διατάξεις της Συνθήκης κατά τις οποίες κάθε πρόσωπο νομιμοποιείται να προσβάλει απόφαση που το αφορά άμεσα και ατομικά.

36 Η ανάλυση της νομολογίας του Δικαστηρίου επιβεβαιώνει ότι η νομιμοποίηση προς άσκηση προσφυγής των τρίτων, που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος ακροάσεως κατά τη διοικητική διαδικασία, δεν εξαρτάται κατ' ανάγκη από τη συμμετοχή τους στη διαδικασία αυτή. Άλλες ειδικές περιστάσεις μπορούν, ενδεχομένως, να εξατομικεύσουν τους εν λόγω τρίτους κατ' ανάγκη τρόπο προς αυτόν του αποδέκτη της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πράγματι, εν αντιθέσει προς τους ισχυρισμούς του καθού οργάνου, το Δικαστήριο έλαβε απλώς υπόψη τόσο στον τομέα του ανταγωνισμού όσο και των κρατικών

ενισχύσεων, του dumping και των επιδοτήσεων, τη συμμετοχή τρίτων, που έχουν κάποια συγκεκριμένη ιδιότητα, στη διοικητική διαδικασία για να κρίνει ότι συνεπάγεται, υπό ορισμένες ειδικές συνθήκες, τεκμήριο υπέρ του παραδεκτού της προσφυγής τους με την οποία ζητείται να ελέγξει ο κοινοτικός δικαστής όχι μόνον εάν τηρήθηκαν τα δικαιώματα που τους παρέχουν οι αφορώντες τη διαδικασία κανόνες αλλά και εάν η εκδοθείσα κατά το πέρας της διαδικασίας αυτής απόφαση πάσχει καταφανή πλάνη εκτιμήσεως ή εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας. Το Δικαστήριο ουδέποτε έχει πει ότι η συμμετοχή των εν λόγω τρίτων στη διαδικασία συνιστά αναγκαία προϋπόθεση για να θεωρηθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής τους αφορά άμεσα και ατομικά (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις του Δικαστηρίου Metro κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 13, Fediol κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψεις 28 έως 31, της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3045, σκέψεις 14 και 15, της 20ής Μαρτίου 1985, 264/82, Timex κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 849, σκέψεις 11 έως 17, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 25, και της 22ας Οκτωβρίου 1986, 74/84, Metro κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3021, σκέψεις 18 έως 23).

- 37 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκειμένου ειδικότερα για τους αναγνωρισμένους εκπροσώπους των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων, ο αριθμός και η ταυτότητα των οποίων μπορούσαν να είναι γνωστά κατά την έκδοση της απόφασης, το γεγονός και μόνον ότι ο κανονισμός 4064/89 τους αναφέρει ρητά και ειδικά, μεταξύ των τρίτων που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος για να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους ενώπιον της Επιτροπής, αρκεί για να τους διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και να θεωρηθεί ότι η εκδοθείσα βάσει του εν λόγω κανονισμού απόφαση τους αφορά ατομικά είτε επικαλέστηκαν είτε όχι τα δικαιώματά τους κατά τη διοικητική διαδικασία. Επομένως, στην υπό κρίση περίπτωση, πρέπει να θεωρηθεί, για όλους τους προεκτεθέντες λόγους, ότι οι τέσσερις προσφεύγουσες πληρούν την εν λόγω προϋπόθεση περί του παραδεκτού του άρθρου 173 της Συνθήκης, ανεξαρτήτως του αν έλαβαν ή όχι μέρος στη διοικητική διαδικασία.

- 38 Προκειμένου, δεύτερον, περί του ζητήματος αν η προσβαλλομένη απόφαση αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες, διαπιστώνεται, κατ' αρχάς, ότι η επίμαχη συγκέντρωση δεν μπορεί να προσβάλει τα δικαιώματα των εκπροσώπων των μισθωτών των οικείων επιχειρήσεων. Εν αντιθέσει προς τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η συγκέντρωση συνεπάγεται μείωση των πόρων των διαφόρων επιτροπών που είναι προσφεύγουσες,

κατόπιν των προβαλλομένων καταργήσεων θέσεων εργασίας, το γεγονός αυτό δεν μπορεί εν πάση περιπτώσει να θεωρηθεί ότι προσβάλλει τα δικαιώματα των εν λόγω επιτροπών. Οι επιτροπές αυτές δεν δικαιολογούν την ύπαρξη κανενός συμφέροντος προς διατήρηση του δυναμικού των μισθωτών της επιχείρησης, με τον ειδικό σκοπό να προστατευθούν από οποιαδήποτε μείωση των πόρων τους το ύψος των οποίων υπολογίζεται βάσει του συνόλου των αποδοχών των μισθωτών μιας επιχείρησης. Πράγματι, οι οργανώσεις εκπροσωπήσεως των μισθωτών μπορούν απλώς να επικαλεστούν ιδιαίτερα δικαιώματα σε σχέση με τα καθήκοντα και τις προνομίες που τους έχουν αναγνωριστεί, δυνάμει της εφαρμοστέας ρυθμίσεως, σε επιχείρηση με συγκεκριμένη δομή. Συναφώς, από το άρθρο 5 της οδηγίας 77/187 προκύπτει κατ' ουσίαν ότι, σε περίπτωση μεταβίβασης της επιχείρησης, η διασφάλιση των δικαιωμάτων των οργανισμών εκπροσωπήσεως των μισθωτών καθώς και τα μέτρα προστασίας υπέρ των εκπροσώπων των μισθωτών πρέπει να εξασφαλιστούν σύμφωνα με τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις των κρατών μελών. Από το σύνολο των σκέψεων αυτών προκύπτει ότι μόνον η απόφαση που μπορεί να ασκεί επιρροή επί του καθεστώτος που διέπει τους οργανισμούς εκπροσωπήσεως των μισθωτών ή επί της ασκήσεως των προνομίων και των αποστολών που τους έχουν ανατεθεί από την ισχύουσα νομοθεσία μπορεί να επηρεάσει τα συμφέροντα των οργανισμών αυτών. Τούτο δεν μπορεί να συμβαίνει στην περίπτωση εγκρίνουσας τη συγκέντρωση αποφάσεως.

39 Επιπλέον, προκειμένου περί του ισχυρισμού ότι η απόφαση προσβάλλει τις συμβουλευτικές αρμοδιότητες των προσφευγουσών επιτροπών εντός της επιχείρησής τους, όσον αφορά, για παράδειγμα, τις σχετικές με την ίδια τη συγκέντρωση αποφάσεις, την αναδιάρθρωση ή την προβαλλόμενη κατάργηση θέσεων εργασίας, υπενθυμίζεται ότι ο κανονισμός 4064/89 προβλέπει τις μεθόδους ελέγχου των συγκεντρώσεων, από απόψεως του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού, χωρίς να θίγει την εκ μέρους των εκπροσώπων των μισθωτών των οικείων επιχειρήσεων άσκηση του συνόλου των δικαιωμάτων τους, στο πλαίσιο του εφαρμοστέου εθνικού συστήματος. Συναφώς, ο κανονισμός 4064/89 επιβεβαιώνει άλλωστε ρητά, με την τριακοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη ότι «δεν θίγει κατ' ουδένα τρόπο τα συλλογικά δικαιώματα των εργαζομένων, όπως έχουν αναγνωριστεί εντός των συμμετεχουσών επιχειρήσεων».

40 Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί στη συνέχεια ότι η επιχειρηματολογία ότι η προσβαλλομένη απόφαση θίγει άμεσα τα συμφέροντα των μισθωτών της

Peprier, καθόσον συνεπάγεται, κατά τις προσφεύγουσες, την κατάργηση θέσεων εργασίας και την απώλεια συλλογικών πλεονεκτημάτων, δεν ευσταθεί. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η ρύθμιση που αποσκοπεί στη διασφάλιση των δικαιωμάτων των μισθωτών, ιδίως σε περίπτωση συγκεντρώσεως επιχειρήσεων, εμποδίζει, όπως θα αποδειχθεί στις επόμενες σκέψεις, να επιφέρει η πραγματοποίηση της συγκεντρώσεως, αυτή καθαυτή, τα προβαλλόμενα αποτελέσματα επί του επιπέδου και των συνθηκών απασχολήσεως στις οικείες επιχειρήσεις. Η παραγωγή των αποτελεσμάτων αυτών προϋποθέτει επομένως την προηγούμενη θέσπιση, κατά περίπτωση, μόνον από τις επίμαχες επιχειρήσεις ή από τους κοινωνικούς εταίρους, υπό προϋποθέσεις που καθορίζονται αυστηρά από τους εφαρμοστέους κανόνες, μέτρων αυτοτελών σε σχέση με αυτήν ταύτην τη συγκέντρωση. Λαμβανομένων ιδίως υπόψη των περιθωρίων διαπραγματεύσεως των διαφόρων κοινωνικών εταίρων, το ενδεχόμενο να μη ληφθούν τα μέτρα αυτά δεν είναι καθαρώς θεωρητικό, πράγμα που αποκλείει να θεωρηθεί ότι η απόφαση με την οποία εγκρίνεται η συγκέντρωση αφορά άμεσα τους εκπροσώπους των μισθωτών (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραιϊκή Πατριαϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, και Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής, που προπαρατέθηκε).

41 Υπό το πρίσμα αυτό, από την εφαρμοστέα νομοθεσία προκύπτει σαφώς ότι μία συγκέντρωση δεν συνεπάγεται αναπόφευκτα κατάργηση θέσεων εργασίας και αλλοίωση των κοινωνικών πλεονεκτημάτων που έχουν αναγνωριστεί στους μισθωτούς του ομίλου Peprier είτε από την ατομική τους σύμβαση είτε, ιδίως εντός της οικονομικής και κοινωνικής ενώσεως των επιχειρήσεων που έχουν υπογράψει τη σύμβαση αυτή, από τη συλλογική σύμβαση επιχειρήσεως της 14ης Μαρτίου 1989, στην οποία αναφέρονται οι προσφεύγουσες. Πράγματι, η οδηγία 77/187 προβλέπει στο άρθρο 3 τη μεταβίβαση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που απορρέουν για τον μεταβιβάζοντα από σύμβαση εργασίας ή σχέση εργασίας που υφίσταται κατά τον χρόνο της μεταβίβασεως της επιχειρήσεως στον προς ον η μεταβίβαση. Περαιτέρω, η ίδια αυτή οδηγία διευκρινίζει στο άρθρο 4, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, ότι «η μεταβίβαση μιας επιχειρήσεως (...) δεν συνιστά αυτή καθαυτή λόγο απολύσεως για τον μεταβιβάζοντα ή τον προς ον η μεταβίβαση».

42 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί άλλωστε ότι η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον εγκρίνει την επίμαχη συγκέντρωση εξαρτώντας τη δήλωση περί του συμβατού ιδίως από την υποχρέωση, για τη Nestlé, να μεταβι-

βάσει ορισμένες επιχειρήσεις που ανήκουν στον όμιλο Peggier, δεν συνιστά διασφάλιση από κάθε μέτρο καταργήσεως θέσεων εργασίας, υπό τις προϋποθέσεις του νόμου. Στο πλαίσιο αυτό, το γεγονός ότι η προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 4 της οδηγίας 77/187 προβλέπει στη συνέχεια ότι «δεν εμποδίζει απολύσεις που είναι δυνατόν να επέλθουν για λόγους οικονομικούς, τεχνικούς ή οργανώσεως που προϋποθέτουν μεταβολές στο επίπεδο της απασχολήσεως» επιβεβαιώνει ότι τέτοιες απολύσεις δεν μπορούν σε καμία περίπτωση να προκύψουν άμεσα από τη συγκέντρωση, αλλά προϋποθέτουν τη λήψη αυτοτελών μέτρων που υπόκεινται στο ίδιο καθεστώς με το καθεστώς που ισχύει ανεξαρτήτως συγκεντρώσεως.

- 43 Ομοίως, όσον αφορά ειδικότερα τους ισχυρισμούς σχετικά με την απώλεια των κοινωνικών πλεονεκτημάτων των μισθωτών της Peggier, επισημαίνεται ότι η ίδια οδηγία 77/187 αναφέρει, στο άρθρο 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, ότι «μετά τη μεταβίβαση ο προς τον αυτή διατηρεί τους όρους εργασίας που έχουν συμφωνηθεί από συλλογική σύμβαση κατά το ίδιο μέτρο που αυτοί έχουν προβλεφθεί για τον μεταβιβάζοντα, μέχρι την ημερομηνία της καταγγελίας ή της λήξεως της συλλογικής συμβάσεως ή της ενάρξεως της ισχύος ή της εφαρμογής άλλης συλλογικής συμβάσεως». Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο L.132-8 του γαλλικού κώδικα εργασίας προβλέπει, πράγμα που δεν αμφισβητούν οι διάδικοι, ότι κάθε συλλογική σύμβαση — που αποσκοπεί, σύμφωνα με τον ορισμό του άρθρου L.132-1 του εν λόγω κώδικα, στη ρύθμιση του συνόλου των συνθηκών απασχολήσεως και κάθε συλλογική σύμβαση εργασίας η οποία ρυθμίζει, κατά τον ορισμό αυτό, ορισμένες μόνον από τις συνθήκες αυτές αόριστης διάρκειας μπορεί να καταγγελθεί από τα συμβαλλόμενα μέρη υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στη σύμβαση ή στη συμφωνία. Όταν η σύμβαση ή η συμφωνία καταγγέλλεται λόγω ιδίως συγχωνεύσεως, μεταβιβάσεως ή διασπάσεως, το ίδιο το νομοθέτημα αναφέρει ότι η εν λόγω σύμβαση ή συμφωνία θα εξακολουθεί να τυγχάνει πλήρους εφαρμογής μέχρι να τεθεί σε ισχύ νέα σύμβαση ή νέα συμφωνία ή, ελλείψει νέου κειμένου, κατά τη διάρκεια ενός τουλάχιστον έτους από της καταγγελίας, εξυπακουομένου ότι οι οικείοι μισθωτοί διατηρούν τα ατομικά πλεονεκτήματα που απέκτησαν εάν η σύμβαση ή η καταγγελθείσα συμφωνία δεν έχει αντικατασταθεί στο τέλος της περιόδου αυτής. Εξάλλου, οι σχετικές με τη διατήρηση των κοινωνικών πλεονεκτημάτων εγγυήσεις ενισχύονται από το άρθρο 4, δεύτερο εδάφιο, της προαναφερθείσας οδηγίας 77/187, κατά το οποίο αν η σύμβαση εργασίας καταγγελθεί λόγω του ότι η μεταβίβαση της επιχειρήσεως συνεπάγεται ουσιαστική μεταβολή των όρων εργασίας σε βάρος του εργαζομένου, η καταγγελία της συμβάσεως εργασίας ή της εργασιακής σχέσεως θεωρείται ότι επήλθε εξαιτίας του εργοδότη.

- 44 Από το σύνολο των στοιχείων αυτών προκύπτει ότι η νέα εταιρία υπεισέρχεται εξ ολοκλήρου στις ισχύουσες ατομικές συμβάσεις. Όσον αφορά την ισχύουσα στον όμιλο Perrier συλλογική σύμβαση, θα εξακολουθήσει να εφαρμόζεται υπό τις προϋποθέσεις που ορίζει το άρθρο L.132-8 του προπαρατεθέντος κώδικα εργασίας. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, κατά την εφαρμοστέα νομοθεσία, η μεταβίβαση επιχειρήσεως, όπως στην υπό κρίση περίπτωση, δεν συνεπάγεται αφεαυτής την καταγγελία ή οποιαδήποτε τροποποίηση των ισχυουσών συμβάσεων ή συλλογικών συμφωνιών. Εάν ωστόσο μετά τη μεταβίβαση αυτή έπρεπε να τεθεί ζήτημα ισχύος της συλλογικής σύμβασης, το άρθρο L.132-8, έβδομο εδάφιο, του γαλλικού κώδικα εργασίας προβλέπει καθεστώς όμοιο με αυτό που ισχύει για κάθε καταγγελία από ένα ή περισσότερα συμβαλλόμενα μέρη εκτός της περιπτώσεως μεταβίβασης επιχειρήσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις της οδηγίας 77/187 (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1992, C-209/91, Watson Rask και Christensen, Συλλογή 1992, σ. I-5755, σκέψεις 26 επ.).
- 45 Επομένως, στην υπό κρίση περίπτωση, η εκ μέρους της Nestlé απόκτηση της Perrier, που συνοδεύεται από την εκ μέρους της επιχειρήσεως αυτής μεταβίβαση σε τρίτον ορισμένων σημάτων και πηγών του ομίλου Perrier, δεν επιφέρει, αφεαυτής, καμία άμεση συνέπεια επί των δικαιωμάτων που απορρέουν για τους μισθωτούς του Perrier από τη σύμβασή τους ή από την εργασιακή τους σχέση. Ελλείπει οποιοδήποτε άμεσου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της κατά τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών προσβολής των δικαιωμάτων αυτών, αφενός, και της αποφάσεως της Επιτροπής η οποία εξαρτά την έγκριση της συγκεντρώσεως μεταξύ άλλων από τη μεταβίβαση ορισμένων σημάτων και πηγών, αφετέρου, οι ενδιαφερόμενοι πρέπει να διαθέτουν το κατάλληλο ένδικο βοήθημα για να προασπίσουν τα έννομα συμφέροντά τους όχι στη φάση του ελέγχου της νομιμότητας της εν λόγω αποφάσεως, αλλά στο στάδιο των μέτρων που προκάλεσαν άμεσα τις κατά τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών επελθούσες προσβολές, τα οποία μέτρα ενδέχεται να λάβουν οι επιχειρήσεις και, ενδεχομένως, οι οικείοι κοινωνικοί εταίροι, ανεξαρτήτως οποιασδήποτε επεμβάσεως της Επιτροπής. Πράγματι, ακριβώς στο στάδιο της λήψεως των μέτρων αυτών, ο έλεγχος των οποίων εμπίπτει στην αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή, υπεισέρχονται οι εγγυήσεις που παρέχουν στους μισθωτούς οι διατάξεις τόσο του εσωτερικού όσο και του κοινοτικού δικαίου όπως, ιδίως, η οδηγία 77/187 του Συμβουλίου, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων (προπαρατεθείσα· βλ. επίσης την πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου που υπέβαλε η Επιτροπή στις 8 Σεπτεμβρίου 1994, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζο-

μένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων, προκειμένου να τροποποιηθεί η οδηγία αυτή, ΕΕ C 274, σ. 10), καθώς και η οδηγία 75/129/ΕΟΚ, της 17ης Φεβρουαρίου 1975, όπως τροποποιήθηκε από την προαναφερθείσα οδηγία 92/56 της 24ης Ιουνίου 1992.

46

Για όλους τους προεκτεθέντες λόγους, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η προσβαλλομένη απόφαση αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες, υπό την επιφύλαξη βεβαίως της διασφάλισης των σχετικών με τη διαδικασία δικαιωμάτων που τους αναγνωρίζονται με τον κανονισμό 4064/89, στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας. Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι γενικώς, οσάκις ένας κανονισμός παρέχει σε τρίτους δικαιώματα σχετικά με τη διαδικασία, αυτοί πρέπει να διαθέτουν ένδικο βοήθημα που αποσκοπεί στην προστασία των εννόμων συμφερόντων τους, σύμφωνα με παγία νομολογία (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση της 25ης Οκτωβρίου 1977, Metro κατά Επιτροπής, σκέψη 13). Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ειδικότερα ότι η προσβολή ή μη του δικαιώματος νομότυπης ακροάσεως των τρίτων που έχουν κάποια συγκεκριμένα ιδιότητα, κατόπιν αιτήσεώς τους, κατά τη διοικητική διαδικασία δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να ελεγχθεί από τον κοινοτικό δικαστή παρά στο στάδιο του ελέγχου της νομιμότητας της τελικής αποφάσεως της Επιτροπής. Επομένως, καίτοι στην υπό κρίση περίπτωση οι ανωτέρω σκέψεις εμφανίζουν ότι, κατ' ουσίαν, η τελική απόφαση δεν αφορά άμεσα τις προσφεύγουσες, πρέπει εντούτοις να αναγνωριστεί ότι νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής ακριβώς προκειμένου να εξεταστεί αν παραβιάστηκαν οι σχετικές με τη διαδικασία εγγυήσεις τις οποίες βασίμως μπορούσαν να αξιώσουν κατά τη διοικητική διαδικασία, δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού 4064/89, όπως ισχυρίζονται. Μόνον εάν το Πρωτοδικείο όφειλε να διαπιστώσει κατάφωρη παράβαση των εγγυήσεων αυτών, ικανή να προσβάλει το δικαίωμα των προσφευγουσών να εκθέσουν λυσιτελώς την άποψή τους κατά τη διοικητική διαδικασία, εφόσον είχαν υποβάλει σχετική αίτηση, θα εναπέκειτο σ' αυτό να ακυρώσει την απόφαση αυτή για παράβαση ουσιαστών τύπων της διαδικασίας. Ελλείψει ουσιαστικής προσβολής των σχετικών με τη διαδικασία δικαιωμάτων των προσφευγουσών, το γεγονός και μόνον ότι οι προσφεύγουσες επικαλούνται, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, την προσβολή των δικαιωμάτων αυτών κατά τη διοικητική διαδικασία δεν μπορεί να συνεπάγεται το παραδεκτό της προσφυγής καθόσον στηρίζεται σε λόγους που αντλούν και από την παράβαση κανόνων ουσιαστικού δικαίου, άπαξ και, όπως έκρινε ήδη το Πρωτοδικείο ανωτέρω, το περιεχόμενο της αποφάσεως δεν επηρεάζει άμεσα τη νομική κατάσταση των προσφευγουσών. Μόνον εφόσον πληρούται η τελευταία αυτή προϋπόθεση θα μπορούσαν οι προσφεύγουσες, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, να ζητήσουν από το Πρωτοδικείο να εξετάσει την αιτιολογία και την ουσιαστική νομιμότητα της αποφάσεως.

- 47 Επομένως, η παρούσα προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη μόνον καθόσον δεν αποσκοπεί στη διασφάλιση της προστασίας των σχετικών με τη διαδικασία εγγυήσεων που αναγνωρίζονται στις προσφεύγουσες κατά τη διοικητική διαδικασία. Πρέπει να εξετασθεί επί της ουσίας, εάν, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η απόφαση προσβάλλει τα σχετικά με τη διαδικασία δικαιώματά τους.

Ως προς το βάσιμο του λόγου που στηρίζεται στην προσβολή των σχετικών με τη διαδικασία δικαιωμάτων των προσφευγουσών

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 48 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παρέλειψε να τις ενημερώσει γραπτώς περί της φύσεως και του αντικειμένου της υποθέσεως, πριν από την ακρόαση, προκειμένου να τους παράσχει τη δυνατότητα να διατυπώσουν τις απόψεις τους. Το καθού όργανο παρέβη επομένως τις διατάξεις των άρθρων 11, 12 και 15 του κανονισμού 2367/90. Συναφώς, η CGT Perrier αμφισβητεί ότι οι πληροφορίες που παρέσχε ο ειδικευμένος τύπος μπορούσαν να καλύψουν την παράλειψη της Επιτροπής όσον αφορά την κοινοποίηση των πληροφοριών αυτών, η οποία προβλέπεται ρητώς από την κοινοτική νομοθεσία.
- 49 Επιπλέον, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, καθόσον η συνδικαλιστική οργάνωση CGT Perrier είχε ζητήσει να ακουστεί από την Επιτροπή, έπρεπε, υπό την ιδιότητα του τρίτου που δικαιολογούσε την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος, όχι μόνον να ακουστεί, πράγμα το οποίο συνέβη στις 2 Ιουλίου 1992, αλλά και να έχει πρόσβαση στον φάκελο, πράγμα το οποίο ζήτησε άλλωστε έμμεσα με το προμνημονευθέν έγγραφό της της 19ης Ιουνίου 1992. Οι προσφεύγουσες στηρίζονται στο άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, το οποίο ορίζει ότι «η πρόσβαση στον φάκελο είναι ελεύθερη τουλάχιστον για τα άμεσα ενδιαφερόμενα μέρη, χωρίς να αγνοείται το έννομο συμφέρον των επιχειρήσεων να τηρείται το επαγγελματικό τους απόρρητο».
- 50 Τέλος, η Επιτροπή παρέλειψε να ενημερώσει τη συνδικαλιστική οργάνωση CGT Perrier, λαμβανομένης υπόψη της απειρίας της όσον αφορά τις διαδικασίες

εφαρμογής του κανονισμού 4064/89, για την επείγουσα ανάγκη να υποβάλει τις γραπτές παρατηρήσεις της προ της ημερομηνίας της ακρόασης, που ορίστηκε στις 2 Ιουλίου 1992. Πράγματι, από τις αιτιολογικές σκέψεις 10 και 11 του προπαρατεθέντος κανονισμού 2367/90 προκύπτει ότι η ακρόαση αποσκοπεί, κατ' αρχήν, απλώς στη συμπλήρωση των προηγουμένων γραπτών παρατηρήσεων. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν πληροφόρησε τη CGT Perrier ότι μπορούσε να επικουρείται ιδίως από δικηγόρο, κατά την ακρόαση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 2367/90.

- 51 Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι προσφεύγουσες θεωρούν ότι οι πραγματικές συνθήκες υπό τις οποίες διεξήχθη η ακρόαση των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων δεν επέτρεψαν στην Επιτροπή να λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις τους, όπως ορίζουν οι προπαρατεθείσες διατάξεις. Η κατάσταση αυτή ισοδυναμεί με την έλλειψη ακρόασης και, εφόσον πρόκειται περί υποχρεωτικής ακρόασης, συνεπάγεται την ακυρότητα της προσβαλλομένης πράξεως για παράβαση ουσιωδών τύπων της διαδικασίας, κατά παγία νομολογία του Δικαστηρίου.
- 52 Πράγματι, η CGT Perrier δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για το γεγονός ότι κλήθηκε εσπευσμένα στην ακρόαση της 2ας Ιουλίου 1992, χωρίς να έχει λάβει προηγούμενες πληροφορίες και, κατά συνέπεια, χωρίς να έχει τη δυνατότητα να προετοιμάσει τη συνάντησή της με τη διοίκηση. Μία τέτοια εσπευσμένη κλήση, καταλογιστέα στη διοίκηση, συνιστά, τουναντίον, κατάφωρη παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας.
- 53 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ακρόαση της CGT Perrier διεξήχθη υπό κανονικές συνθήκες. Όσον αφορά το προβαλλόμενο δικαίωμα των προσφευγουσών να ενημερώνονται γραπτώς για τη φύση και το αντικείμενο της υποθέσεως προτού γνωστοποιήσουν την άποψή τους, ισχυρίζεται, με το υπόμνημα αντικρούσεως, ότι, με το προπαρατεθέν έγγραφο της 19ης Ιουνίου 1992, η CGT Perrier δεν ζήτησε να ακουστεί υπό την ιδιότητα του αναγνωρισμένου εκπροσώπου των εργαζομένων της Perrier, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, αλλά απλώς να ενημερωθεί για την εξέλιξη της διαδικασίας. Αυτός είναι ακριβώς ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή δεν υποχρεώταν να την πληροφορήσει εκ των προτέρων για τη φύση και το αντικείμενο της υποθέσεως. Πράγματι, η Επιτροπή φρονεί ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η συνδικαλιστική αυτή οργάνωση ήταν αναγνωρισμένος εκπρόσωπος των

εργαζομένων της Pettier, ο χαρακτήρας της αιτήσεώς της, η οποία υποβλήθηκε επιπλέον σε πολύ προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας δικαιολογούσε την ταχεία σύγκληση διασκέψεως χωρίς προηγούμενη πληροφόρηση. Η λύση αυτή είναι κατά μείζονα λόγο δικαιολογημένη καθόσον η συνδικαλιστική οργάνωση θεωρούνταν ότι γνώριζε καλά τη φύση και το αντικείμενο της υποθέσεως, λαμβανομένου υπόψη ότι, στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς, οι προσφεύγουσες παρέπεμψαν κατ' επανάληψη στον ειδικευμένο τύπο.

- 54 Όσον αφορά το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο, που καθιερώνει το άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, αποσκοπεί στο να παράσχει τη δυνατότητα στους ενδιαφερομένους να γνωστοποιήσουν την άποψή τους επί των εις βάρος τους αιτιάσεων που δέχθηκε η Επιτροπή. Δεδομένου ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν περιλαμβάνει καμία αιτίαση εις βάρος των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων των επιχειρήσεων που συμμετείχαν στην επίμαχη συγκέντρωση και δεν απορρίπτει κανένα αίτημα που διατύπωσαν βάσει του κανονισμού 4064/89, οι προσφεύγουσες δεν θα μπορούσαν να έχουν πρόσβαση στον φάκελο. Περαιτέρω, και εν πάση περιπτώσει, οι προσφεύγουσες δεν ζήτησαν ποτέ να ασκήσουν το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 55 Υπενθυμίζεται, κατ' αρχάς, ότι, δυνάμει του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να προβεί σε ακρόαση των αναγνωρισμένων εκπροσώπων των εργαζομένων των επιχειρήσεων που συμμετέχουν στην επίμαχη συγκέντρωση, υπό την ιδιότητα των τρίτων που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος, παρά μόνον καθόσον οι εκπρόσωποι αυτοί ζητούν πράγματι ακρόαση. Περαιτέρω, από τη δέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2367/90, προκύπτει ότι η αίτηση αυτή πρέπει να υποβάλλεται, κατ' αρχήν, γραπτώς.
- 56 Πράγματι, η προστασία των εννόμων συμφερόντων των τρίτων που έχουν κάποια συγκεκριμένη ιδιότητα δεν προϋποθέτει ότι χαιρούν, κατά τη διοικητική διαδικασία, εγγυήσεων όμοιων με αυτές που χορηγούνται στα πρόσωπα που

αφορά η επίμαχη συγκέντρωση προκειμένου να διασφαλιστεί η τήρηση των δικαιωμάτων άμυνας κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής. Καθόσον η απόφαση αφορά, κατ' αρχήν, άμεσα τα συμφέροντα των προσώπων αυτών, πρέπει να έχουν πρόσβαση στον φάκελο και να είναι σε θέση να προβάλουν την άποψή τους ως προς τις εις βάρος τους αιτιάσεις, όπως προβλέπει το άρθρο 18 του κανονισμού 4064/89, στις παραγράφους 1 και 3. Τουναντίον, οι τρίτοι μπορούν απλώς, να υποστούν ενδεχομένως τις παρεπόμενες συνέπειες της απόφασης στην έννομη σφαίρα τους. Αυτός είναι ακριβώς ο λόγος για τον οποίον το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89 τους αναγνωρίζει το δικαίωμα να ακουστούν από την Επιτροπή εφόσον υποβάλουν σχετική αίτηση και εφόσον δικαιολογούν, γενικώς, την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος προς τον σκοπό αυτό, εξυπακουομένου ότι αρκεί συναφώς ότι οι εκπρόσωποι των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων αποδεικνύουν ότι ο χαρακτήρας τους ως οργάνου εκπροσωπήσεως των εργαζομένων στην επιχείρηση αναγνωρίζεται από το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από την απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Ιουλίου 1987, 43/85, *Ancides κατά Επιτροπής* (Συλλογή 1987, σ. 3131, σκέψη 8), με την οποία κρίθηκε ότι η δικονομική θέση των τρίτων που έχουν συγκεκριμένη ιδιότητα δεν μπορεί να εξομοιώνεται προς τη θέση των ενδιαφερομένων, στο πλαίσιο του κανονισμού 17, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), το άρθρο 19, παράγραφος 2, του οποίου ορίζει ρητώς, με διατύπωση όμοια ως προς το σημείο αυτό προς τη διατύπωση του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, ότι οι τρίτοι που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος πρέπει απλώς να τύχουν ακροάσεως κατόπιν αιτήσεώς τους.

- 57 Ακριβώς στο πλαίσιο του ανωτέρω εκτεθέντος συστήματος προστασίας των δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων και των τρίτων, αντιστοίχως, το άρθρο 15 του προπαρατεθέντος κανονισμού 2367/90 διευκρινίζει στην παράγραφο 1 ότι, εάν οι τρίτοι που έχουν εύλογο συμφέρον, όπως οι αναγνωρισμένοι εκπρόσωποι των εργαζομένων των οικείων επιχειρήσεων, υποβάλλουν αίτηση ακροάσεως σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, «η Επιτροπή πληροφορεί εγγράφως τους ενδιαφερομένους για τη φύση και το βασικό θέμα της διαδικασίας και καθορίζει μία προθεσμία εντός της οποίας μπορούν να γνωστοποιήσουν τις απόψεις τους». Κατά την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, «οι ενδιαφερόμενοι τρίτοι οι οποίοι αναφέρονται στην παράγραφο 1 γνωστοποιούν εντός της καθορισθείσας προθεσμίας τις απόψεις τους εγγράφως ή προφορικώς». Αντιθέτως, στην περίπτωση κατά την οποία οι τρίτοι που έχουν εύλογο συμφέρον δεν ζητούν ακρόαση, η Επιτροπή «μπορεί να [τους] παράσχει την ευκαιρία να εκφράσουν τις απόψεις τους», κατ' εφαρμογή της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, η οποία δεν της επιβάλλει ως εκ τούτου καμία υποχρέωση ενημερώσεως.

- 58 Στην υπό κρίση υπόθεση, από την εξέταση των στοιχείων του φακέλου, προκύπτει σαφώς ότι η CGT Perrier δεν υπέβαλε αίτηση ακροάσεως στην Επιτροπή, υπό την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, αλλά απλή αίτηση παροχής πληροφοριών, η οποία έχει διατυπωθεί ως εξής στο έγγραφο της 19ης Ιουνίου 1992: «Μπορείτε να μας αναφέρετε τις πηγές πληροφοριών που θα μας παράσχουν τη δυνατότητα απολύτως ακριβούς πληροφόρησης περί της έρευνας που διεξάγει η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ως προς την εξαγορά της Source Perrier από τη Nestlé/Demilac;» Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός και μόνον ότι η CGT Perrier δικαιολογεί στο ίδιο αυτό έγγραφο την αίτηση παροχής πληροφοριών από το γεγονός ότι είναι συνδικαλιστική οργάνωση εκπροσωπήσεως εντός του ομίλου Perrier και ότι μεταξύ άλλων άσκησε καταγγελία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων όσον αφορά ορισμένες χρηματοπιστωτικές ενέργειες που αφορούν δημόσια πρόταση αγοράς της Nestlé προς την Perrier δεν αρκεί για να ερμηνευθεί το έγγραφο αυτό ως αίτηση ακροάσεως, έστω σιωπηρή, βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, υπό την ιδιότητα του αναγνωρισμένου εκπροσώπου των εργαζομένων της Perrier. Το τηλετύπημα που απηύθυνε η Επιτροπή στη CGT Perrier στις 29 Ιουνίου του ίδιου έτους για να επιβεβαιώσει τη διεξαγωγή «ενημερωτικής διάσκεψης» στις 2 Ιουλίου 1992 πιστοποιεί άλλωστε ότι το όργανο αυτό δεν ερμήνευσε το εν λόγω έγγραφο ως αίτηση ακροάσεως. Περαιτέρω, καμία τέτοια αίτηση δεν υποβλήθηκε εξάλλου από την επίμαχη συνδικαλιστική οργάνωση. Πράγματι, η οργάνωση αυτή δεν ισχυρίζεται ότι διατύπωσε τέτοια αίτηση ούτε εγγράφως, μετά από το προπαρατεθέν έγγραφό της της 19ης Ιουλίου 1992, ούτε ακόμη κατά τη διάσκεψη της 2ας Ιουλίου 1992. Επιπλέον, το από 3 Ιουλίου 1992 έγγραφο της CGT Perrier στην Επιτροπή επιβεβαιώνει ρητώς ότι η προμνημονευθείσα διάσκεψη είχε, κατά την άποψη της συνδικαλιστικής αυτής οργανώσεως, τον χαρακτήρα απλής ενημερωτικής διασκέψεως.
- 59 Επομένως, ελλείπει αιτήσεως ακροάσεως της CGT Perrier, η Επιτροπή δεν υποχρεούνταν, δυνάμει του άρθρου 15 του κανονισμού 2367/90 (βλ., ανωτέρω, σκέψη 57), να ενημερώσει εγγράφως τη συνδικαλιστική αυτή οργάνωση, κατόπιν του από 19 Ιουλίου 1992 προπαρατεθέντος εγγράφου της οργανώσεως αυτής, για τη φύση και το αντικείμενο της υποθέσεως, πριν της παρασχεθεί δυνατότητα να γνωστοποιήσει την άποψή της.
- 60 Εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν ικανοποίησε απλώς το αίτημα παροχής πληροφοριών της CGT Perrier, οργανώνοντας την ενημερωτική διάσκεψη της 2ας Ιουλίου 1992. Παρέσχε περαιτέρω τη δυνατότητα στους εκπροσώπους της συνδικαλιστικής αυτής οργανώσεως να διατυπώσουν παρατηρήσεις κατά τη διάσκεψη αυτή, όσον αφορά τον κοινωνικό αντίκτυπο της μελετώμενης

συγκεντρώσεως επιχειρήσεων όπως την εξουσιοδοτούσε το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 2367/90, το οποίο προβλέπει ότι το όργανο αυτό μπορεί, γενικώς, να παράσχει ακρόαση σε τρίτους εκτός από τις περιπτώσεις κατά τις οποίες ένα πρόσωπο που δικαιολογεί την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος ζήτησε ακρόαση. Επιπλέον, από τα στοιχεία που προσκόμισε συναφώς η Επιτροπή και τα οποία δεν αντικρούστηκαν προκύπτει ότι μετά τη διάσκεψη η CGT Perrier υπέβαλε, κατόπιν προσκλήσεως του οργάνου αυτού, συμπληρωματικές γραπτές παρατηρήσεις και της κοινοποίησε πρόσθετες πληροφορίες σε απάντηση των ερωτήσεων που της είχε υποβάλει κατά τη διάσκεψη. Εξάλλου, από τις παρατηρήσεις της Επιτροπής, τις οποίες δεν αντέκρουσαν οι προσφεύγουσες, προκύπτει ότι η CGT Perrier δεν προέβαλε καμία αντίρρηση, ιδίως κατά τη διάρκεια της προμνημονευθείσας διασκέψεως, όσον αφορά τις δυσκολίες στις οποίες ισχυρίζονται ότι προσέκρουσαν οι προσφεύγουσες για να διατυπώσουν τις απόψεις τους, λόγω της προβαλλομένης ελλείψεως γραπτών πληροφοριών.

61 Όσον αφορά την αιτίαση που στηρίζεται στο γεγονός ότι η Επιτροπή παρέλειψε να ειδοποιήσει τη CGT Perrier να υποβάλει γραπτές παρατηρήσεις πριν από την ημερομηνία της διασκέψεως που ορίστηκε στις 2 Ιουλίου 1992, υπενθυμίζεται ότι, υπό τις συνθήκες της υπό κρίση περιπτώσεως, καμία διάταξη δεν επέβαλε τέτοια υποχρέωση. Ειδικότερα, το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 2367/90, στο οποίο στηρίχθηκε εν προκειμένω η Επιτροπή για να ακούσει τη CGT Perrier, όπως προκύπτει από τις ανωτέρω αναπτυχθείσες σκέψεις, δεν περιέχει κανένα στοιχείο όσον αφορά τον τρόπο κατά τον οποίο οι τρίτοι που έχουν κάποια συγκεκριμένη ιδιότητα και οι οποίοι δεν υπέβαλαν αίτηση ακρόασεως μπορούν ωστόσο να εκφράσουν την άποψή τους με πρωτοβουλία της Επιτροπής. Περαιτέρω, και εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποθεθεί ότι οι προσφεύγουσες ζήτησαν ακρόαση βάσει του άρθρου 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 4064/89, εντούτοις το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 2367/90 προβλέπει απλώς ότι οι τρίτοι που δικαιολογούν την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος και οι οποίοι υπέβαλαν σχετική αίτηση μπορούν να γνωστοποιήσουν την άποψή τους. Το άρθρο αυτό δεν περιέχει κανένα στοιχείο όσον αφορά τον τύπο, γραπτό ή προφορικό, των παρατηρήσεών τους. Επομένως, η Επιτροπή δεν είχε καμία υποχρέωση στην υπό κρίση περίπτωση, να καλέσει την επίμαχη συνδικαλιστική οργάνωση να υποβάλει γραπτές παρατηρήσεις πριν από τη διάσκεψη της 2ας Ιουλίου 1992.

62 Η ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2367/90, που επικαλούνται οι προσφεύγουσες, επιβεβαιώνει την ερμηνεία αυτή του προπαρατεθέντος άρθρου 15. Πράγματι, αφού υπογραμμίζεται ότι «τα διάφορα πρόσωπα τα οποία γίνονται δεκτά για την υποβολή παρατηρήσεων πρέπει να τις υποβάλουν

εγγράφως, τόσο για το δικό τους συμφέρον όσο και για λόγους χρηστής διοίκησης, με την επιφύλαξη ενδεχόμενης άσκησης του δικαιώματος ακρόασης προκειμένου να συμπληρωθούν οι γραπτές παρατηρήσεις τους», η εν λόγω αιτιολογική σκέψη αμβλύνει την αρχή αυτή διευκρινίζοντας ότι, «σε επείγουσες περιπτώσεις, η Επιτροπή πρέπει να έχει τη δυνατότητα να προβεί αμέσως σε ακροάσεις των ενδιαφερομένων ή τρίτων, υπό την επιφύλαξη του δικαιώματος των ενδιαφερομένων να επιβεβαιώσουν τις προφορικές παρατηρήσεις τους εγγράφως». Εν προκειμένω, ενόψει της επείγουσας ανάγκης για την Επιτροπή να οργανώσει ενημερωτική διάσκεψη με τη CGT Perrier, ικανοποιώντας το αίτημα που της είχε υποβληθεί στις 19 Ιουνίου 1992, σε ήδη προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας η οποία είχε κινηθεί στις 25 Μαρτίου 1992 και ενώ τα ενδιαφερόμενα μέρη είχαν ακουστεί στις 25 Μαΐου 1992, η Επιτροπή ορθώς όρισε την ημερομηνία της διασκέψεως αυτής στις 2 Ιουλίου 1992, παρέχοντας ωστόσο στη συνδικαλιστική οργάνωση τη δυνατότητα να υποβάλει συμπληρωματικές γραπτές παρατηρήσεις μετά τη διάσκεψη, κατά την οποία είχε προβάλει τα επιχειρήματά της.

- 63 Εξάλλου, καίτοι αληθεύει ότι τα πρόσωπα που άκουσε η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεώς τους ή με πρωτοβουλία του οργάνου αυτού, μπορούν να παραστούν ιδίως με δικηγόρο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14 του κανονισμού 2367/90, καμία διάταξη του κανονισμού αυτού δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να ενημερώσει τα πρόσωπα αυτά για την ευχέρεια αυτή. Και αν ακόμη η ενημέρωση αυτή θα μπορούσε να θεωρηθεί ενδεδειγμένη, η παράλειψή της δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια να καθιστά πλημμελή τη διαδικασία.
- 64 Προκειμένου, τέλος, περί του δικαιώματος προσβάσεως στον φάκελο που επικαλούνται οι προσφεύγουσες, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 4064/89, «η πρόσβαση στον φάκελο είναι ελεύθερη τουλάχιστον για τα άμεσα ενδιαφερόμενα μέρη, χωρίς να αγνοείται το έννομο συμφέρον των επιχειρήσεων να τηρείται το επαγγελματικό τους απόρρητο». Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η διάταξη αυτή έχει την έννοια ότι επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να επιτρέπει αυτόματα την πρόσβαση στον φάκελο σε κάθε τρίτο ο οποίος ακούστηκε, κατόπιν αιτήσεώς του ή με πρωτοβουλία της Επιτροπής, κατά τη διοικητική διαδικασία. Επομένως, καθόσον η επίμαχη συνδικαλιστική οργάνωση δεν ανήκει στα «μέρη που αφορά άμεσα» η συγκέντρωση, υπό την έννοια του προπαρατεθέντος άρθρου 18, παράγραφος 3, σε καμιά περίπτωση δεν θα ήταν δυνατόν να επιβληθεί στην Επιτροπή υποχρέωση να της προτείνει την πρόσβαση στον φάκελο. Υπό τις συνθήκες αυτές, χωρίς να χρειάζεται να ληφθεί απόφαση στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς, επί του ζητήματος αν και υπό ποιες συνθήκες μπορεί να αναγνωρισθεί δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο σε τρίτους που δικαιολογούν

την ύπαρξη ευλόγου συμφέροντος για να ακουστούν εφόσον υποβάλουν σχετική αίτηση, αρκεί να διαπιστωθεί ότι, εν πάση περιπτώσει, στην υπό κρίση περίπτωση, η αίτηση παροχής πληροφοριών που απηύθυνε η CGT Perrier στην Επιτροπή με το προπαρατεθέν έγγραφο της 19ης Ιουνίου 1992 δεν περιελάμβανε, έστω έμμεσα, καμία αίτηση προσβάσεως στον φάκελο. Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι η CGT Perrier δεν είχε πρόσβαση στον φάκελο.

- 65 Για όλους τους προεκτεθέντες λόγους ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στην παράβαση των σχετικών με τη διαδικασία δικαιωμάτων των προσφευγουσών, και ειδικότερα των δικαιωμάτων της CGT Perrier, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
- 66 Επομένως, η παρούσα προσφυγή πρέπει ν' απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 67 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, το ίδιο άρθρο προβλέπει στην παράγραφο 3, ότι το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.
- 68 Προκειμένου, στην υπό κρίση περίπτωση, περί της πρώτης προσφυγής που άσκησαν οι οργανισμοί εκπροσώπησης των μισθωτών των επιχειρήσεων τις οποίες αφορά μια συγκέντρωση, κατά της αποφάσεως της Επιτροπής που εγκρίνει τη συγκέντρωση αυτή βάσει του κανονισμού 4064/89, η Επιτροπή πρέπει να φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καθένας από τους κυρίους διαδίκους φέρει τα δικά του έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

Vesterdorf

Barrington

Saggio

Kirschner

Καλογερόπουλος

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Απριλίου 1995.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

B. Vesterdorf